

Arrest

nr. 342 009 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster beschikte, in de hoedanigheid van student, over een A-kaart geldig van 18 september 2015 tot 16 november 2020.

Op 13 januari 2021 diende verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verblijfsaanvraag van verzoekster werd op 21 februari 2022 onontvankelijk verklaard. Er werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissingen instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij arrest nr. 277 729 van 22 september 2022.

Op 29 juni 2023 dient verzoekster een eerste aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische adoptiemoeder. Op 22 december 2023

nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing heeft verzoekster geen beroep ingesteld.

Op 16 juli 2024 dient verzoekster een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische adoptiemoeder. Op 28 januari 2025 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/07/2024 werd ingediend door:

*Naam: T. (...)
Voorna(a)m(en): G. (...)
Nationaliteit: Kameroen
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar adoptiemoeder van Belgische nationaliteit, zijnde T. (...) C. (...) (RRN (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...) “

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Conform hoger geciteerd wetsartikel, dient er om als ten laste te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie liggen volgende documenten voor:

- Begeleidend schrijven advocaat dd 27.06.2024*
- Bewijs van onvermogen (Certificat d' indigence), geschreven door burgemeester van Bafoussam (Kameroen) op 06/07/2023. Deze verklaring stelt dat betrokkene wees is sedert jonge leeftijd en dat ze geen significante inkomsten noch eigendom had toen ze nog in Kameroen woonde, en overleefde dankzij de steun van de referentiepersoon*
 - Overschrijving via Belfius van referentiepersoon aan Dienst Vreemdelingenzaken dd 07/01/2021 tbv 363 euro met als onderwerp de betrokkene*
 - Overschrijvingen van referentiepersoon aan de betrokkene in België tussen 2015 en 2020 in kader van studie aan Universiteit, jaarlijks tbv 1.600 euro gemiddeld*
 - Maandelijke overschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene tbv 100 euro tussen 01/10/2015 en 01/08/2023*
 - Bewijs betaling De Lijn door referentiepersoon: geen bewijs dat dit te behoefte van betrokkene was*
 - Bewijzen van betalingen door de referentiepersoon aan Luminus, De Watergroep, huur, boodschappen, familiale verzekering, brandverzekering*
 - Bewijzen bestaansmiddelen referentiepersoon*
 - Bijlage Gezinsbond met Gemiddelde maandelijke minimumkost van een kind per leeftijd dd 01/06/2024*
 - Zelf gecreëerd overzicht van de inkomsten en uitgaven referentiepersoon + financiële transacties tussen 08/02/2023 en 07/08/2023*
 - Bewijzen van overschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan de betrokkene via Western Union: dd 29/08/2013 tbv 400 euro; dd 12/11/2013 tbv 500 euro; dd 12/11/2013 tbv 512 euro; dd 23/12/2013 tbv 450 euro; dd 12/03/2014 tbv 500 euro; dd 03/05/2014 tbv 350 euro; dd 30/07/2014 tbv 250 euro; dd 15/12/2014 tbv 500 euro; dd 30/12/2014 tbv 250 euro; dd 27/02/2015 tbv 300 euro; dd 15/05/2015 tbv 500 euro; dd 15/06/2015 tbv 100 euro;*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene toont niet afdoende aan dat zij onvermogen was van in het land van herkomst voor haar komst naar België. Het bewijs van onvermogen dat betrokkene voorlegt betreft een verklaring opgesteld door de burgemeester van Bafoussam te Kameroen. Dit document is opgemaakt 8 jaar nadat betrokkene in België is aangekomen en stelt dan wel dat het gebaseerd is op een maatschappelijk onderzoek, er worden geen objectieve cijfers of attesten van databanken toegevoegd, op basis waarvan het gestelde geverifieerd kan worden. Het attest stelt ook dat de betrokkene wees is geworden op jonge leeftijd. Er liggen echter geen attesten voor van het kadaster, belastingdiensten, of van een eventuele erfenis die het vermogen van de betrokkene van in het land van herkomst afdoende kunnen staven. Een verklaring van een burgemeester, opgesteld 8 jaar na het vertrek van de betrokkene uit Kameroen, volstaat om de gestelde redenen niet om het onvermogen van de betrokkene afdoende aan te tonen. Wat betreft de bewijzen financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene voorafgaand aan het vertrek van betrokkene uit Kameroen: geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9), wat hier niet is gebleken. Zonder een zicht op het vermogen kan namelijk niet afdoende worden geïnterpreteerd of de steun fundamenteel dan wel aanvullend was voor het levensonderhoud van de betrokkene.

Verder poogt de betrokkene aan te tonen dat zij in België ten laste was/is van haar adoptiemoeder. Betrokkene had wettig verblijf in het kader van studies tussen 18/09/2015 en 16/11/2020 (A-kaart). Betrokkene woont sedert haar aankomst tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). In dit opzicht kunnen de bewijzen van financiële steun in België het ten laste zijn niet afdoende aantonen. Uit de stukken blijkt dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld aan de universiteit heeft betaald. Verder liggen bewijzen voor van maandelijkse financiële steun van 100 euro. Dit bedrag is te laag om door te kunnen gaan als fundamenteel voor het levensonderhoud van de betrokkene, gezien de levensstandaard in België. Betrokkene is een volwassen vrouw, die zich gezien haar lange verblijf in België reeds goed aan de levensstandaard in België heeft aangepast. Het is dus onwaarschijnlijk dat een bedrag van 100 euro per maand volstaat om betrokkene te onderhouden. Betrokkene moet gezien deze luttelste steun van 100 euro per maand andere bronnen gehad hebben die haar in staat stelden te overleven. De betalingsbewijzen van vaste kosten en huur door de referentiepersoon zijn geen afdoende bewijs om de afhankelijkheidsrelatie te bewijzen. Het is niet redelijk om aan te nemen dat een volwassen vrouw met 100 euro aan persoonlijke som kan toekomen. Andere bewijzen van betalingen ten voordele van de betrokkene door de referentiepersoon liggen niet voor. Verdere steun voor deze vaststellingen is het feit dat de steun slechts tot augustus 2023 liep, zijnde een jaar voor de huidige aanvraag gezinshereniging. Het ten laste zijn ten overstaan van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging is bijgevolg niet sluitend aangetoond.

Kortom, gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon van het land van herkomst tot op heden, en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met

toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoekster op 16 juli 2024 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van haar Belgische moeder conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dient te worden afgewezen.

Dat artikel 40ter, §2, 2° Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”*

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat zij ten laste was van haar Belgische moeder.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster heeft nochtans diverse documenten voorgelegd waaruit blijkt dat ze ten laste was van haar moeder en meer bepaald een bewijs van onvermogen opgesteld door de burgemeester van de woonplaats van verzoekster, bewijzen van 12 overschrijvingen toen verzoekster nog in Kameroen verbleef in de periode 2013 – 2015, maandelijks overschrijvingen van 100 EUR voor de periode oktober 2015 – augustus 2023, overschrijvingen voor de betaling van de universitaire studies van verzoekster,...

Dat hieruit dan ook duidelijk blijkt dat verzoekster financieel en materieel ten laste was van haar moeder en geen eigen inkomsten had.

Dat verzoekster aan de hand van talrijke documenten dan ook heeft aangetoond dat zij van 2013 tot heden, hetzij meer dan 12 jaar lang ten laste was van haar Belgische moeder, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing aangaande de door verzoekster voorgelegde documenten opmerkt dat het bewijs van onvermogen slechts een verklaring betreft die opgesteld werd door de burgemeester van Bafoussam en werd opgemaakt 8 jaar nadat verzoekster het land heeft verlaten.

Deze verklaring zou bovendien stellen dat het gebaseerd is op een maatschappelijk onderzoek, doch er zouden geen objectieve cijfers of attesten van databanken zijn toegevoegd, noch zouden er attesten van kadaster, belastingdiensten of van een eventuele erfenis (na het overlijden van de ouders) worden voorgelegd.

De verklaring van de burgemeester zou volgens verweerder dan ook niet volstaan om het onvermogen van verzoekster aan te tonen.

Ook met de vele geldstortingen door de referentpersoon aan verzoekster zou geen rekening kunnen gehouden worden omdat het onvermogen van verzoekster niet afdoende zou zijn aangetoond. Zonder een zicht op het vermogen van verzoekster zou immers niet afdoende kunnen geïnterpreteerd worden of de steun fundamenteel, dan wel aanvullend was voor het levensonderhoud van verzoekster.

Dat het attest van onvermogen werd opgesteld door de Kameroense autoriteiten, nl. door de burgemeester van Bafoussam en deze notabele uitdrukkelijk bevestigt dat verzoekster wees is sinds jonge leeftijd en zij overleefde dankzij de steun van haar tante langs moederzijde, thans de (adoptie-)moeder van verzoekster.

In dit attest wordt verwezen naar een maatschappelijk onderzoek dat gevoerd werd door het hoofd van de sociale dienst van Bafoussam met referentnummer N° 2023/07/RES/MINAS/DRAS-OU/DDAS-MIFI/CESO-BAF II van 3 juli 2023.

Verweerder werpt dienaangaande op dat aan het attest geen objectieve cijfers of attesten van databanken werden toegevoegd, noch attesten van het kadaster, belastingdiensten of van een eventuele erfenis.

Dat verweerder evenwel geen enkele rekening heeft gehouden met de situatie in het herkomstland van verzoekster en het dossier van verzoekster volledig vanuit een westerse optiek onderzocht heeft.

Dat in Kameroen tot voor kort nauwelijks of geen geschreven documenten voorhanden waren, laat staan databanken, zodat op het ogenblik dat verzoekster in 2015 het land verliet, geen gegevens voorhanden waren betreffende haar eventuele inkomsten, betaalde belastingen en/of erfenissen die verzoekster mogelijks zou ontvangen hebben.

Dat verzoekster bovendien op het ogenblik dat zij Kameroen verliet, geen kennis had van het feit dat zij 10 jaar later het bewijs van haar onvermogen zou moeten voorleggen, zodat verzoekster geen andere documenten kan voorleggen dan de verklaring van de burgemeester van haar verblijfplaats.

Het feit dat deze dateert van 8 jaar na haar vertrek, impliceert geenszins dat de inhoud ervan niet correct zou zijn, temeer daar de verklaring pas werd opgesteld na het voeren van een sociaal onderzoek.

Ook het feit dat het attest van onvermogen werd opgemaakt door een burgemeester, die overigens in Afrika een zeer grote autoriteit heeft, betekent geenszins de facto dat de inhoud ervan niet zou stroken met de werkelijkheid en kan dan ook niet zomaar aan de kant geschoven worden.

Dat de ouders van verzoekster arm waren en zij dan ook niets geërfd heeft, zodat zij enkel overleefde dankzij de financiële hulp vanwege haar adoptiemoeder, zoals ook blijkt uit de verklaring van de burgemeester en de vele stortingen die gebeurden door de referentpersoon.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met de situatie in Kameroen waar zeer weinig of niets gedigitaliseerd is en verzoekster bijgevolg geen documenten uit databanken/kadaster/belastingdienst/erfenisregister kan voorleggen.

Dat verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige en redelijke wijze onderzocht en behandeld heeft en de bestreden beslissing een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.3.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door geen rekening te houden met het gebrek aan digitalisering in Kameroen en het voorgelegde attest van de burgemeester (tot stand gekomen na het houden van een sociaal onderzoek) zomaar terzijde te schuiven.

Dat de redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing afweegt aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4.

Dat uit de voorgelegde stukken voorts blijkt dat de referentiepersoon in een periode van 2 jaar maar liefst minstens 12x geld heeft overgeschreven aan verzoekster en sommige overschrijvingsbewijzen verloren zijn, zodat er in werkelijkheid nog meer geld aan verzoekster werd overgemaakt dan er bewijzen zijn.

Daarnaast ontving verzoekster ook nog geld van haar moeder via vrienden en kennissen die naar Kameroen reisden en kreeg ze een grote som geld van haar moeder zelf, wanneer deze naar Kameroen ging.

Verzoekster kreeg dan ook nog heel wat cash geld, nu bij iedere geldstoring immers een oplegsom dient betaald te worden, zodat de referentiepersoon deze extra kosten probeerde uit te sparen door verzoekster cash geld te bezorgen.

Dat uit de stortingsbewijzen bovendien blijkt dat telkens een grote som geld werd overgemaakt door de referentiepersoon (nl. doorgaans 500 EUR) waaruit blijkt dat verzoekster aangewezen was op deze financiële hulp om te kunnen overleven.

Daarnaast beschikt verzoekster over een document van de Kameroense autoriteiten die bevestigen dat verzoekster onvermogen was en zij slechts kon overleven dankzij de financiële ondersteuning door haar moeder.

Verzoekster was dan ook zonder enige twijfel ten laste van haar moeder in het herkomstland, zodat de bestreden beslissing artikel 40ter Vw. schendt.

2.1.5.

Dat verzoekster ook nadat zij Kameroen verlaten had, volledig ten laste was van haar moeder.

Meer bepaald had verzoekster een wettig verblijf in België in het kader van studies in de periode 2015 – 2020 en woonde zij vanaf haar aankomst in België bij haar moeder in.

Volgens verweerder zou uit de voorgelegde stukken inderdaad blijken verzoekster samenwoonde met haar moeder vanaf haar aankomst in België, haar moeder het inschrijvingsgeld aan de universiteit betaalde, evenals maandelijks 100 EUR stortte aan verzoekster.

Dit bedrag zou evenwel te laag zijn om door te kunnen gaan als fundamenteel voor het levensonderhoud van verzoekster. Gezien deze luttel steun zou verzoekster volgens verweerder andere bronnen moeten hebben gehad die haar in staat stelden om te overleven, aangezien het niet redelijk zou zijn dat een volwassen vrouw met 100 EUR per maand zou kunnen toekomen.

De voorgelegde betalingsbewijzen van vaste kosten en huur door de referentiepersoon zouden volgens verweerder geen afdoende bewijs zijn om de afhankelijkheidsrelatie te bewijzen.

Dat alle kosten van verzoekster in België volledig door haar moeder betaald werden zoals huur, alle vaste lasten, voeding, kledij, inschrijvingskosten universiteit, aankoop boeken, studiemateriaal, enzovoort, zodat de 100 EUR die verzoekster maandelijks ontving van haar moeder dan ook louter zakgeld was.

Dat een dergelijke gang van zaken zeer gewoon is en ook bij Belgische studenten die nog inwonen bij hun ouders (en dus niet op kot zitten) de gewoonste zaak van de wereld is, nl. de ouders nemen alle kosten ten laste van de kinderen en deze krijgen nog een (beperkte) som zakgeld.

Indien verzoekster alleen zou gaan wonen zijn, zou een maandelijks som 100 EUR inderdaad te weinig geweest zijn, doch als louter zakgeld voor een student is dit meer dan voldoende, zodat de bestreden ook op dit punt geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel (zie supra).

Temeer daar verweerder zelf heeft vastgesteld dat verzoekster vanaf haar aankomst tot op heden bij haar moeder inwoont en de moeder betalingsbewijzen van het ten laste nemen van de vaste lasten heeft voorgelegd.

2.1.6.

Bovendien is de motivering van verweerder manifest foutief waar gesteld wordt dat de gestorte maandelijks bijdrage van 100 EUR veel te weinig zou zijn voor het onderhoud van een volwassen vrouw die ondertussen zou gewend zijn aan de westerse levensstijl.

Verzoekster zou dan ook andere inkomensbronnen moeten hebben die haar in staat stellen te overleven.

Dat verzoekster helemaal geen andere bronnen heeft en haar moeder haar helemaal alleen onderhoudt.

Dat wanneer verzoekster aan het werk zou (geweest) zijn, verweerder dit kan terugvinden in de Kruispuntbank. Dat verzoekster echter niet werkt, zodat zij geen extra inkomsten heeft.

Zij ontvangt al evenmin financiële steun van anderen, aangezien haar ouders overleden zijn en de weinige (verre) familie die zij nog in Kameroen heeft, zelf noodlijdend zijn. Van een erfenis is al evenmin sprake en zou kunnen terugvonden worden door buitenlandse stortingen op verzoeksters rekening, quod non.

Dat verweerder dan ook volkomen onterecht motiveert dat verzoekster andere inkomensbronnen zou hebben dan het geld dat zij van haar moeder ontvangt.

Dat verweerder hiervan het bewijs niet levert, zodat de bestreden beslissing manifest foutief, minstens gebrekkig gemotiveerd is en dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.7.

Dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn (geweest) van haar Belgische moeder en de referentiepersoon conform artikel 40ter Vw. voorts dient aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoekster dekt.

Dat verzoekster diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoekster een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de

referentiepersoon wiens inkomsten overigens hoger zijn dan het in artikel 40ter Vw. bedoelde bedrag van voldoende bestaansmiddelen.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen genoegzaam werden

Dat in casu verzoekster aan alle in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het hoorrecht en de rechten van verdediging maar zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen en rechten door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster als ascendent die ouder is dan achttien jaar, moet aantonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon in functie waarvan ze een verblijfsrecht vraagt. Er dient daarvoor reeds een afhankelijkheidsband te bestaan van verzoekster tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst. Verweerder concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde documenten, die één voor één worden opgesomd, niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt concreet uiteengezet waarom verweerder tot deze vaststelling is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

In casu wordt de aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Aangezien verzoekster ouder is dan achttien jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie waarvan zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheidsband reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In casu oordeelt verweerder dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij reeds van in haar land van herkomst, Kameroen, ten laste was van de referentiepersoon, haar Belgische (adoptie)moeder. In de eerste plaats heeft verzoekster onvoldoende aangetoond onvermogen te zijn geweest in haar land van herkomst. Het attest van de burgemeester van Bafoussam dat verzoekster ter ondersteuning hiervan bij haar verblijfsaanvraag heeft gevoegd, wordt door verweerder niet aanvaard als bewijs van onvermogen. Enerzijds is dit attest pas opgesteld acht jaar nadat verzoekster Kameroen heeft verlaten. Anderzijds stelt het attest dat het is opgesteld op basis van een maatschappelijk onderzoek, doch er worden geen objectief verifieerbare gegevens vermeld. Waar in het attest wordt vermeld dat verzoekster al op jonge leeftijd wees is geworden, wijst verweerder erop dat er geen attesten voorliggen van het kadaster, van de belastingdiensten of van een eventuele erfenis die verzoekster ten gevolge van het overlijden van haar beide ouders zou hebben ontvangen. Anderzijds motiveert verweerder dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster in België, voorafgaand aan het indienen van haar verblijfsaanvraag, ten laste was van de referentiepersoon. Het feit dat verzoekster op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook daadwerkelijk afhankelijk is van deze laatste. Verweerder houdt er wel rekening mee dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld van verzoekster aan de universiteit heeft betaald. Eveneens houdt verweerder rekening met de betalingsbewijzen van de vaste kosten en de maandelijkse huurprijs door de referentiepersoon. Het gegeven dat de referentiepersoon maandelijks deze kosten betaalt, is op zich echter geen afdoende bewijs om een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Verder wijst verweerder erop dat verzoekster maandelijks slechts 100 euro van de referentiepersoon ontvangt, hetgeen te laag is om door te kunnen gaan als zijnde fundamenteel voor haar levensonderhoud, gelet op de levensstandaard in België. Verweerder acht het onwaarschijnlijk dat verzoekster met een bedrag van 100 euro per maand in al haar eigen behoeften kan voorzien.

De Raad wijst erop dat het aan verweerder toekomt de door verzoekster voorgelegde stukken op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze stukken aantonen dat deze laatste reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Wat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst van verzoekster betreft, wordt bij de aanvraag enkel een “certificat d’indigence” van 6 juli 2023, inclusief Nederlandstalige vertaling, voorgelegd. In dit attest wordt het volgende gemotiveerd:

“De ondergetekende burgemeester van de arrondissementsgemeente Bafoussam II:

Gezien het verslag van het maatschappelijk onderzoek nr. 2023/07/RES/MINAS/DRASOU/DDAS-MIFI/CESO-BAF II van 03.07.2023 van het Sociaal Centrum van Bafoussam II, reiken we een bewijs van onvermogen uit aan mevrouw T. (...) K. (...) G. (...), inwoner van Maldegem in België.

Certificeert dat de bovengenoemde sinds jonge leeftijd wees is langs vaders- en moederszijde, ze had geen significante inkomsten noch een eigendom toen ze in Kameroen woonde, ze overleefde dankzij de steun van de jongere zus van haar moeder, de genaamde T. (...) C. (...), die in België woont.

Ten blijke waarvan dit bewijs van onvermogen wordt opgesteld en uitgereikt aan de belanghebbende teneinde rechtens te dienen en te gelden.”

Dit attest wordt door verweerder niet aanvaard als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Verzoekster brengt hiertegen in dat dit attest werd opgesteld door de Kameroense autoriteiten, namelijk de burgemeester van Bafoussam. De burgemeester, die in de Afrikaanse samenleving een zeer grote autoriteit heeft, bevestigt hierin uitdrukkelijk dat verzoekster van jongs af aan wees is en dat zij sindsdien overleeft aan de hand van de steun van haar tante, die tevens haar adoptiemoeder is. In dit attest wordt verwezen naar een maatschappelijk onderzoek dat werd gevoerd door het hoofd van de sociale dienst. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dit attest verder geen objectief verifieerbare gegevens vermeld, merkt verzoekster op dat in Kameroen tot voor kort nauwelijks of geen geschreven documenten beschikbaar waren, laat staan dat er databanken zijn. Op het moment dat verzoekster Kameroen verliet, zijnde in 2015, waren er geen officiële gegevens voorhanden betreffende haar eventuele inkomsten, belastingen of erfenissen. Verzoekster argumenteert dat in Kameroen zeer weinig informatie gedigitaliseerd is en zij bijgevolg geen officiële documenten uit databanken of kadasters kan voorleggen. Het feit dat het attest is opgesteld door de burgemeester acht jaar na haar vertrek uit Kameroen, betekent volgens verzoekster niet dat de inhoud ervan niet zou stroken met de werkelijkheid. Daarnaast houdt verzoekster voor dat haar ouders zeer arm waren en zij dan ook niets heeft geërfd.

De Raad herinnert eraan dat de vereiste van het 'ten laste zijn' in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat verzoekster materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien. De bewijslast om aan te tonen dat er van een dergelijke afhankelijkheidsband sprake was in het land van herkomst, ligt bij verzoekster. Verweerder mag dan ook van verzoekster verwachten dat zij bewijst dat zij in haar land van herkomst, Kameroen, niet in staat was om in haar eigen levensonderhoud te voorzien zonder de steun die zij daartoe kreeg van de referentiepersoon, hetgeen een situatie van algemeen onvermogen impliceert. Om haar onvermogen in Kameroen te bewijzen, legt verzoekster één enkel bewijsstuk neer, namelijk een "*certificat d'indigence*" opgesteld door de burgemeester van Bafoussam op 6 juli 2023. Verweerder moet worden gevolgd waar hij opmerkt dat dit attest louter vermeldt dat het werd opgesteld ingevolge een maatschappelijk onderzoek door het hoofd van het sociaal centrum, doch dat dit attest verder geen objectief verifieerbare elementen bevat. Er wordt niet verduidelijkt wat dit maatschappelijk onderzoek zou hebben ingehouden of op basis van welke specifieke gegevens dit onderzoek is gebeurd. Verweerder kan aldus niet nagaan of de verklaring van de burgemeester dat verzoekster "*sinds jonge leeftijd wees is langs vaders- en moederszijde*", dat ze "*geen significante inkomsten noch een eigendom [had] toen ze in Kameroen woonde*" en ze "*overleefde dankzij de steun van de jongere zus van haar moeder [...] die in België woont*" is gebaseerd op objectieve gegevens die in overeenstemming zijn met de werkelijkheid. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat deze verklaring van de burgemeester niet zonder meer als sluitend bewijs van onvermogen kan worden aanvaard. Het gegeven dat dit attest uitgaat van de burgemeester van Bafoussam, die een zeer grote autoriteit geniet, doet hier geen afbreuk aan. Daarnaast is het betoog van verzoekster tegenstrijdig waar ze aanvoert dat er in Kameroen geen objectief verifieerbare gegevens uit databanken of kadasters voorhanden zijn. Het feit dat het "*certificat d'indigence*" vermeldt dat het is opgesteld op basis van een maatschappelijk onderzoek, impliceert dat er toch enigszins officiële gegevens voorhanden moeten zijn op basis waarvan dergelijk onderzoek kan gebeuren. Verzoekster verduidelijkt dan ook niet waarom zij geen officiële verifieerbare gegevens ter ondersteuning van dit attest van onvermogen kon bijbrengen. Met haar betoog dat ze haar land van herkomst sinds 2015 heeft verlaten en zij op dat moment niet kon voorzien dat ze zoveel jaren later nood zou hebben aan deze gegevens, toont verzoekster niet aan dat ze onmogelijk officiële documenten zou kunnen bekomen bij de Kameroense overheid die betrekking hebben op haar situatie voorafgaand aan haar komst naar België. Verder brengt verzoekster geen begin van bewijs aan waaruit volgt dat haar ouders in armoede leefden en haar geen erfenis hebben nagelaten. Met een dergelijke blote bewering kan geen rekening worden gehouden bij het aantonen van het 'ten laste zijn' in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster argumenteert dat verweerder te weinig rekening heeft gehouden met de vele geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekster toen ze nog in haar land van herkomst verbleef, kan dienstig worden verwezen naar het volgende motief van de bestreden beslissing: "*Wat betreft de bewijzen financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene voorafgaand aan het vertrek van betrokkene uit Kameroen: geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9), wat hier niet is gebleken. Zonder een zicht op het vermogen kan namelijk niet afdoende worden geïnterpreteerd of de steun fundamenteel dan wel aanvullend was voor het levensonderhoud van de betrokkene*". De Raad treedt verweerder bij waar deze opmerkt dat de bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan verzoeker niet als bewijs van het 'ten laste zijn' kunnen worden aanvaard. Immers staat niet vast dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was en deze geldstortingen bijgevolg noodzakelijk waren om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

Dezelfde opmerking kan worden gemaakt waar verzoekster verwijst naar 12 geldtransfers die ze van de referentiepersoon heeft ontvangen in een periode van twee jaar. Aangezien niet is aangetoond dat verzoekster onvermogen was in Kameroen, kan niet worden nagegaan of deze geldtransfers daadwerkelijk

noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Daarnaast stelt verzoekster dat er sommige overschrijvingsbewijzen verloren zijn gegaan waardoor ze in werkelijkheid nog meer geld van de referentiepersoon heeft ontvangen. Verzoekster betoogt ook dat ze contant geld ontving van de referentiepersoon aan de hand van vrienden en kennissen alsook de referentiepersoon zelf die regelmatig naar Kameroen reisden. Hiervan wordt geen enkel begin van bewijs voorgelegd. Ook met deze blote beweringen kan de Raad geen rekening houden.

In zoverre verzoekster aanvoert dat uit de grootte van de geldverzendingen, namelijk telkens ongeveer 500 euro, op zich reeds kan worden afgeleid dat zij aangewezen was op deze sommen om te kunnen overleven, kan ze niet worden bijgetreden. Het weze herhaald dat zonder enig bewijs van onvermogen niet kan worden nagegaan waartoe de financiële ondersteuning door de referentiepersoon aan verzoekster al dan niet moest dienen. De grootte van de geldsom die verzoekster ontving, is zonder meer niet doorslaggevend.

Vervolgens betoogt verzoekster dat zij ook in België, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, ten laste was van de referentiepersoon. Zij woont bij haar moeder in, die haar inschrijvingsgeld aan de universiteit betaalde en haar maandelijks 100 euro overmaakt. Alle vaste kosten worden volledig door haar moeder betaald waardoor de 100 euro die verzoekster maandelijks ontvangt enkel als zakgeld dient. Verzoekster betwist dan ook dat 100 euro per maand onvoldoende zou zijn om rond te komen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Verder poogt de betrokkene aan te tonen dat zij in België ten laste was/is van haar adoptiemoeder. Betrokkene had wettig verblijf in het kader van studies tussen 18/09/2015 en 16/11/2020 (A-kaart). Betrokkene woont sedert haar aankomst tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). In dit opzicht kunnen de bewijzen van financiële steun in België het ten laste zijn niet afdoende aantonen. Uit de stukken blijkt dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld aan de universiteit heeft betaald. Verder liggen bewijzen voor van maandelijks financiële steun van 100 euro. Dit bedrag is te laag om door te kunnen gaan als fundamenteel voor het levensonderhoud van de betrokkene, gezien de levensstandaard in België. Betrokkene is een volwassen vrouw, die zich gezien haar lange verblijf in België reeds goed aan de levensstandaard in België heeft aangepast. Het is dus onwaarschijnlijk dat een bedrag van 100 euro per maand volstaat om betrokkene te onderhouden. Betrokkene moet gezien deze luttelste steun van 100 euro per maand andere bronnen gehad hebben die haar in staat stelden te overleven. De betalingsbewijzen van vaste kosten en huur door de referentiepersoon zijn geen afdoende bewijs om de afhankelijkheidsrelatie te bewijzen. Het is niet redelijk om aan te nemen dat een volwassen vrouw met 100 euro aan persoonlijke som kan toekomen. Andere bewijzen van betalingen ten voordele van de betrokkene door de referentiepersoon liggen niet voor. Verdere steun voor deze vaststellingen is het feit dat de steun slechts tot augustus 2023 liep, zijnde een jaar voor de huidige aanvraag gezinshereniging. Het ten laste zijn ten overstaan van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging is bijgevolg niet sluitend aangetoond.”

De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verweerder met alle door verzoekster aangevoerde elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij heeft namelijk rekening gehouden met de betalingsbewijzen van vaste kosten en huur, het gegeven dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld van verzoekster aan de universiteit heeft betaald en de maandelijks storting van 100 euro. Verweerder merkt terecht op dat dit bedrag *“is te laag om door te kunnen gaan als fundamenteel voor het levensonderhoud van de betrokkene, gezien de levensstandaard in België. Betrokkene is een volwassen vrouw, die zich gezien haar lange verblijf in België reeds goed aan de levensstandaard in België heeft aangepast. Het is dus onwaarschijnlijk dat een bedrag van 100 euro per maand volstaat om betrokkene te onderhouden”*. Verzoekster stelt dan wel dat dit bedrag enkel als zakgeld dient, doch komt hiermee niet tegemoet aan voormelde motivering. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken enkel dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld aan de universiteit en de maandelijks huurprijs betaald. Er liggen geen bewijzen voor dat de referentiepersoon ook voor alle andere vaste kosten van verzoekster instaat, waardoor aangenomen zou kunnen worden dat dit bedrag van 100 euro inderdaad louter als zakgeld dient. Het komt wel degelijk aan verzoekster toe om hiervan op zijn minst een begin van bewijs aan te brengen. Zonder dergelijke bewijzen, kan verweerder worden bijgetreden waar hij vaststelt dat een bedrag van 100 euro per maand onvoldoende is om, gelet op de Belgische levensstandaard, alle kosten van levensonderhoud te dekken. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Verder betwist verzoekster dat zij een andere inkomstenbron heeft, zoals in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd. Ze stelt dat indien ze aan het werk zou zijn geweest, verweerder dit makkelijk had kunnen terugvinden in de Kruispuntbank. Als verzoekster een erfenis van haar ouders zou hebben gekregen, dan zou dit blijken uit buitenlandse stortingen op haar rekening, waarvan echter geen sprake is.

Verweerder merkt in de bestreden beslissing op dat het onwaarschijnlijk is dat de 100 euro die verzoekster maandelijks van de referentiepersoon ontvangt, voldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien. Verweerder gaat er dan ook van uit dat verzoekster andere inkomstenbronnen moet hebben gehad die haar in staat stelden om te overleven.

Het wezen herhaald dat het aan verzoekster toekomt om, wanneer zij een verblijfsaanvraag indient als descendent in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat aan alle daarin vervatte wettelijke voorwaarden is voldaan. De bewijslast ligt aldus bij verzoekster om aan te tonen dat zij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon, waaronder moet worden begrepen dat verzoekster zodanig afhankelijk is van de referentiepersoon dat zij zonder diens financiële en/of materiële steun niet in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Dit impliceert dat verzoekster aannemelijk moet maken dat de financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon voldoende is om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder oordeelt dat dit in casu niet het geval is, aangezien verzoekster maandelijks slechts 100 euro van de referentiepersoon ontvangt. Waar verzoekster laat uitschijnen dat verweerder de Kruispuntbank had moeten raadplegen of had moeten navragen of er op haar bankrekening enige buitenlandse storting is toegekomen, gaat ze eraan voorbij dat de bewijslast in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bij haarzelf ligt. Van verweerder mag niet worden verwacht dat hij, na een verblijfsaanvraag van verzoekster te hebben ontvangen, op eigen initiatief zelf nog bijkomende onderzoeksdaden stelt om na te kunnen gaan of al dan niet aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Daarenboven is de kritiek van verzoekster gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Immers volstaat het motief dat een bedrag van 100 euro per maand te laag is om door te kunnen gaan als zijnde fundamenteel voor het levensonderhoud van verzoekster reeds om de bestreden beslissing te kunnen schragen. De kritiek van verzoekster die is gericht tot een overtollig motief van de bestreden beslissing kan dan ook niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Er moet worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in is geslaagd een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen aannemelijk te maken.

Het eerste middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de dochter van de Belgische referentiepersoon en woont sinds haar aankomst in België samen met haar moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar haar moeder in België verblijft en zij ten laste is van haar moeder, zodat zij in Kameroen er geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoekster heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoekster enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische moeder. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verweerder motiveert dat er geen afhankelijkheidsrelatie van verzoekster ten overstaan van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot op heden is aangetoond. Blijkens de bespreking van het eerste middel, is verzoekster er niet in geslaagd dit motief te ontkrachten. Ze toont niet aan dat er, in weerwil van de beoordeling gemaakt door verweerder, alsnog een afhankelijkheidsband ten aanzien van de referentiepersoon bestaat. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat er in casu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Bijgevolg is het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder niet aangetoond. Tenslotte merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN